

[Alfred Jensen.]

Vi ved jo nok, at mange Menneskers Lovkyndighed ikke er stort bevendt, saaledes at de, ihvorvel det ikke er lovligt, hvis det bliver gjort dem begribeligt, at de absolut skal betale den forudgaaende resterende Skat først, ogsaa gaar med til, at det Beløb, der indbetales, afdrages paa den resterende Skat.

Vi ønsker overhovedet ikke, at der til Betingelserne for Valgret til kommunale Valg skal være knyttet Skattebestemmelser. Vi mener, at ved kommunale Valg kan passende Rigsdagsvalgloven følges; her er der jo netop ingen indskrænkende Skattebestemmelser. Til den Tort, som Arbejdsløsheden og sociale Forhold mange Gange tilføjer store Dele af Befolkningen, derved at de økonomisk set bliver sat i en anden Klasse, skulde dog ikke føjes, at de ogsaa samfundsmæssigt set betragtes som andenklassens Borgere og fuldstændig berøves Retten til at tale med om, hvorledes Samfundet skal ledes, og hvorledes Lovgivningen skal foregaa. Men en saadan Tilstand kommer Tusinder af arbejdsløse netop ud i, grundet paa de erhvervmæssige Forhold, som bevirker, at mange gennem Aar ikke opnaar at faa tilstrækkeligt Arbejde, saaledes at de ikke kan undgaa at falde for Sociallovens Bestemmelser, der har den Virkning, at de ikke faar Valgret mere.

Vi kan heller ikke godkende, at denne Indskrænkning finder Sted i disse Bestemmelser under § 1, men maa forlange, at de slettes, saaledes at alle Samfundsborgere, naar de har opfyldt Aldersbetingelsen 21 Aar, har Ret til at deltage i Valgene til Kommunalraadene.

De Ændringer, som her foreslaas, er maaske nok videregaaende end de tidligere Forslag, men de er dog ikke mere vidtgaaende, end at Tusinder af Vælgere afskæres fra at udøve deres Borgerrettigheder ved de kommunale Valg. Vi kan derfor ikke gaa med til dem, men vi haaber, naar dette Lovforslag igen kommer til Behandling i dette høje Ting, at det da er blevet ændret, saaledes at de Ønsker, som Befolkningen har med Hensyn til den kommunale Valglov, er opfyldt, og i første Række, at Valgretsalderen er nedsat til 21 Aar.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard): Jeg takker for den alt i alt velvillige Modtagelse, det foreliggende Lovforslag har faaet.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen og det ærede Medlem Hr. Nøhr omtalte

Lovforslagets Opholdsbestemmelse og udtalte Ønske om at faa den krævede Grænse for Opholdet trukket længere hen imod Valget. Jeg forstaaer meget vel disse Ønsker og erkender ogsaa deres Berettigelse. Som jeg sagde i min Forelæggelsestale, har jeg sat Grænsen ved 30. Juni af tekniske Hensyn til Valglisternes Udarbejdelse. Jeg forstod det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen saaledes, at det ærede Medlem tænkte sig, der maaske kunde gennemføres en Ordning, hvorved der for Tilflytteres Vedkommende — svarende til Opholdsbeboernes Skattebetaling — føjedes en Pligt til gennem Kvittering fra den Kommune, vedkommende kom fra, at godtgøre Skattens Betaling. Det er selvfølgelig noget, man kan overveje. Der har tidligere her i Rigsdagen fra forskellige Sider været Modstand mod denne Tanke ud fra de rent praktiske Hensyn, jeg har nævnt, men jeg tilsiger min Bistand til at gennemdrøfte disse Forhold i det kommende Udvalg.

Det samme gælder de andre Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen rejste, f. Eks. Spørgsmaalet om, hvornaar man har Pligt til at opføre Kandidatnavnene paa Stemmesedlerne, eller hvornaar Kommunalbestyrelsen skal kunne vedtage, at en saadan Opførelse ikke er nødvendig.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen nævnte dernæst Spørgsmaalet om eventuelt ved Loven her at ophæve den endnu gældende § 22 i den kommunale Valglov af 1908. Lad mig derom sige, at denne Paragraf har faktisk aldrig faaet nogen Betydning. Jeg erindrer et Møde — jeg tror; det var i Amtsraadsforeningen —, som jeg deltog i engang i Ringkøbing, hvor den nuværende Stiftamtmand i Frederiksborg Amt, Oxholm, talte om et kommunalt Emne og netop nævnte denne Paragraf som et Udtryk for, hvorledes den faktiske Udvikling ofte kommer til at gaa i en helt anden Retning, end Lovgiverne paa et vist Tidspunkt havde tænkt sig. Da § 22 blev indsat i Loven af 1908, var den tænkt som et Værn fra Lovgivningsmagtens Side for Skatteyderne, men hvad har Udviklingen ført med sig? — at denne Paragraf praktisk talt ikke er blevet benyttet, og at det, der er kommet til at foreligge, er, at Tilsynsmyndighederne i mangfoldige Tilfælde maa paalægge Kommunerne at udskrive mere i Skat for at sikre Kommunens økonomiske Forhold.

Jeg tror derfor, man kan sige, at Paragraffen ikke har nogen Betydning og praktisk talt ikke har haft det, men jeg mener